

bemænges med, for at en enkelt Mand i dette Land kan faa sin Villie. De Herrer, som stemme for Pryglestraffens Indførelse, de Herrer Pryglevenner, i alt Fald en stor Del af dem, ere jo i Virkeligheden imod Gennemførelsen af Pryglestraffen, og de allerfleste af dem havde sikkert ønsket denne brutale Lov derhen, hvor Peberet gror. Jeg har hørt adskillige Udtalelser fra den Side om, at det ikke var Umagen værd at lave stor Staahej for at faa denne Lov gennemført; i deres Hjerte fordømme de Prygleparagraffen, men de stemme for den alligevel. Men lad saa ogsaa dette Forslag blive til Lov, det kan da siges, mener jeg, at 2 Mænd have kendetegnet dansk Venstrepolitik herhjemme siden Systemskiftet, nemlig Manden med Fæstningen og Manden med Pryglene. Manden med Fæstningen faldt paa sine Gerninger, men Manden med Prygløven fanger i Dag Sejrens Pris i det danske Folketing. At denne Begivenhed i vor parlamentariske Historie ogsaa skulde ledsages af et Overløberi, det er jo ganske betegnende. Naar der i dansk Politik, paa den danske Rigsdag, skulde foretages en tilbagegaaende Bevægelse, har man altid set, hvorledes der har været et Antal Overløbere til Rede for at give Reaktionen Sejr i Hænde. Jeg tænker her paa den Svingning, som blev tilkendegivet ved 2den Behandling af denne Lov, hvor det ærede Medlem for Kjellerup (Jensen-Knudstrup) og nogle andre hidtidige Pryglemodstandere foretog deres Svingning og proklamerede, at nu vare de ikke længere Modstandere af Prygleparagraffen. Det ærede Medlem for Kjellerup benyttede den Omstændighed, at Bestemmelserne om Afskaffelse af Prygl til Børn skulde vare fremdeles, uanset Aaremaalet, som Grund til at proklamere denne Frontforandring. Jeg vil sige til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at ude i Befolkningen er der ingen Tvivl om, at der allerede for længe siden er rejst en Bevægelse mod Prygl til Børn. Det er en ganske selvfølgelig Sag, at Prygl afskaffes for Børns Vedkommende, men det er ikke en selvfølgelig Sag, at man til Gengæld skal indføre Prygl for voksne, indføre en ny Raahed, et nyt Barbari. Men det har altid været saaledes herhjemme, at naar man har gjort et Skridt fremad, gjorde man to tilbage. Det er et Bevis paa den rigtig ægte, bløde Moderation her i Landet. Et Skridt fremad, men derefter to Skridt tilbage. Saaledes var det altid Skik i Danmark, og saaledes

vil det vel vedblive at være endnu i nogen Tid, foreløbig.

Det ærede Medlem for Kjellerup (Jensen-Knudstrup) vil sige: Ja, men naar vi saa indføre Prygl i Fremtiden, bliver det dog kun overfor voksne Mennesker. I og for sig er det, naar dette Spørgsmaal tages i al Almindelighed, grufuldt at tænke sig, at man ikke er naaet videre med Hensyn til sit Syn paa Strafferetsplejen, end at man nu her hjemme skal til at prygle voksne Mennesker. Men Forholdet er ogsaa det, at for Fremtiden vil man prygle *syge* Mennesker. Hertil maa vi nemlig regne en stor Del ikke alene af de egentlige saakaldte Bøller, men ogsaa en stor Del af Sædelighedsforbryderne, som jo meget ofte ere abnorme, perverse og sindssyge Individier, som nærmest trænge til at blive indlagte paa et Asyl, paa en Helbredelsesanstalt. Under alle Omstændigheder har Samfundet andre Midler overfor saadanne Personer, saadanne ubevidste, sindssyge Mennesker, end at tildele dem 27 Slag. Det forekommer mig, at der her indføres en barbarisk Tortur, som man aldeles ikke kan være bekendt. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) talte forleden om, at vi ikke saaledes skulde tage Ansvaret bort fra dem, der udførte Forbrydelserne. Jeg vil dertil sige, at det er der heller ingen, der vil, det vil hverken jeg eller mine Meningsfæller, men paa den anden Side tror jeg, at det netop er sund Humanisme at undersøge og paapege, at adskillige af de Mennesker, der begaa de nævnte Forbrydelser, i Virkeligheden ere abnorme, sindssyge Personer, som nærmest høre hjemme paa Sindssygehuse og Asyler, men ikke i Tugt- og Forbedringshuse, og som man under alle Omstændigheder ikke bør tildele Prygl.

Dette Lovforslag gaar nu altsaa sin endelige Sejrs gang gennem Rigsdagen, men jeg vil forsikre de Herrer om, at ude i Befolkningen vil det System, der indføres ved denne Lov, ikke sejre. Vi for vort Vedkommende have i alt Fald den Trøst, at denne Lovs Elasticitet — den er jo meget bøjelig i forskellige af sine Paragraffer, ikke mindst i § 5 — vil gøre, at en stor Del af Landets Dommere, da Dommerstanden jo dog efterhaanden fornyes med friske og frisindede Kræfter, vil skamme sig ved at praktisere denne Prygleparagraf, som vi her nu om kort Tid vedtage. Jeg vil ikke anbefale noget med Hensyn til Stemmeafgivning i denne Sag, Resultatet er jo paa Forhaand givet, jeg har kun